

[Justitsministeren.]

en Hjælp for de paagældende, saaledes at man i Stedet for en mere indgribende Forholdsregel, Internering, maaske for lang Tid, kan operere den paagældende. Man vil selvfølgelig her kunne have sine Betæneligheder; vover man sig ikke her for langt ud, kommer man ikke ind paa Racehygiejne og den Slags, som der ikke er Stemning for her i Landet? Jeg tror dog, at de Garantier, der findes i § 2, er saaledes, at man ikke behøver at være bange for det. For det første kræves der en Indstilling fra vedkommende Anstalts Læge og Bestyrelse, som altsaa efter at have lært vedkommende at kende gennem et længere Ophold maa kunne gaa med til en saadan Indstilling. Men ikke nok dermed, Indstillingen skal desuden undergives en Bedømmelse af Retslægeraadet, af Sundhedsstyrelsen og af Justitsministeren. Ja, man er gaaet videre endnu, idet det ifølge en Ændring, som blev foretaget i Folketinget, og som jeg tiltraadte med Glæde, kræves, at ogsaa Værgen skal høres angaaende Spørgsmaalet, og det er oven i Købet saaledes, at hvis vedkommende ikke har nogen Væрге, fordi man ikke har ment det nødvendigt, skal der nu beskikkes en Væрге, som skal gøres opmærksom paa Følgerne af det, der sker. Lovforslagets § 2 er saaledes omgærdet med saa mange Garantier, at jeg ikke kan se nogen Fare ved at gaa til denne Foranstaltning.

Man indvender, at dette er noget, som ikke er prøvet andre Steder i Europa, og det er for saa vidt rigtigt. Det, der er Tale om i § 1, har man dog prøvet, om end ikke med Lovhjemmel; og i de Tilfælde, hvor det har fundet Sted, er det, efter hvad der er mig bekendt, gaaet godt. I øvrigt er det oplyst for Udvalget i Folketinget, at man nu ogsaa i England begynder at ville lovgive paa disse Omraader. Ogsaa der ser man, at man ikke kan holde sig borte fra en Lovgivning om disse Forhold. Jeg maa derfor anbefale, at Lovforslaget undergives en velvillig Behandling her i Tinget.

Der skete under Folketingets Behandling af Sagen det, om jeg saa maa sige, meget interessante, at flere Medlemmer, som oprindelig var imod Lovforslaget, ved at beskæftige sig med Spørgsmaalet og høre de sagkyndige gik over til at være Tilhængere af Lovforslaget i den forsigtige Form, hvori det her foreligger paa Grundlag af Kommissionens Arbejde. Det er jo i det hele taget Kommissionens Forslag, der er lagt til Grund, bortset fra, at der ikke skal ned sættes et selvstændigt Raad. Flere Medlemmer viste endog Tilbøjelighed til at gaa vi-

dere, idet man navnlig med Hensyn til § 2 erklærede: Det kan ikke hjælpe, at man kun medtager de Folk, som er paa Anstalter, thi de aandssvage, der er udenfor Anstalterne, kan i og for sig være langt farligere. Denne Indvending er selvfølgelig for saa vidt rigtig, men man overser, at man ikke har den Garanti overfor Folk udenfor Anstalterne, som man har overfor dem, der er i Anstalterne, med Hensyn til, om en Operation vil virke heldigt. Derfor er man blevet staaende ved det her foreslaaede.

Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling i det Udvalg, som jeg gaar ud fra vil blive nedsat angaaende Sagen.

H. C. Andersen: Det Lovforslag, som den højtærede Justitsminister nu har forelagt her i Tinget, har vakt megen Omtale ude i Landet, og den Omtale, der er blevet det til Del, har, ved vi alle, været højst forskellig. Mange har ment, at en Lovgivning af denne Art vilde være heldig og i nogen Maade er paakrævet. Andre har vendt sig mod Lovforslaget med en vis Afsky, og atter andre har kun haft et Skuldertræk tilovers for det. Og det kan ikke nægtes, at vi ogsaa har set dem, der har mødt Lovforslaget med en Antydning af et Smil. Dette kan kun tydes som Tegn paa et eneste, nemlig, at man slet ikke har forstaaet, hvad det drejer sig om, eller har tænkt over, hvor alvorlig en Sag man her har med at gøre. Herinde paa Rigsdagen, hvor Afgørelsen skal træffes og hvor Ansvarret skal bæres, har man selvfølgelig modtaget og behandlet Lovforslaget med al den Alvor, som Sagen naturligt kræver.

Jeg er klar over, at Ordførerskabet helst maatte varetages af et Medlem af dette Ting med lægevidenskabelig Uddannelse. En saadan har jeg ikke, derfor er det muligt, at mine Udtalelser om Sagen ikke vil blive saa klare og udtømmende, som jeg selv kunde ønske det. Det er og kan kun blive Lægmandsbetragtninger. Men jeg tør ogsaa gaa ud fra, at det høje Tings ærede Medlemmer med stor Interesse har fulgt de interessante Indlæg, som er givet angaaende denne Sag i det andet høje Ting. Under Henviisning hertil mener jeg at kunne fatte mig kortere.

Jeg tager ikke fejl, naar jeg siger, at dette Lovforslag har sit Udspring i Sædelighedsforbrydelserne, hvis Antal i de senere Aar stede har været stigende. Jeg tillader mig herom at henvise til den højtærede Sundhedsministers Udtalelser i Folketinget. Der er ingen Forbrydelse, som Befolkningen